

◆ З ПОЕТИЧНОГО ДОРОБКУ

Я НЕ ЗАБУВ ТЕБЕ

Я на щоці твоїй – пелюсткою,
Росою - на долонях.
В морози сильні стану хусткою,
Сніжинкою - на скронях.
У твоїй тузі – блискавицею,
Веселкою в зневірі.
Успразі – чистою водицею,
І крилами – у мрії.

ЦЮ ДОРОГУ я серцем сприймаю,
Що летить у безмежжя шалено.
Я до неї претензій не маю,
Вірші пишуться вільно й натхненно.
Краєвиди поліські зимові
За вікном миготять, проминають.
Вони теж із дорогою в змові,
Її звивисту долю знають.
Почувань неоглядних пісня

Виринається в простір, в'ється.
Така мить споконвічно і прісно
Швидкоплинним лиш щастям зветься.

НЕ ПЕРЕСТАНУ дивуватися
Твоєї красі і неповторності:
Щораз чистішою вертатися,
І захлинатися в безмовності.
Щораз відбілювати, сковувати,
І блиском снігу надихати.
Брудне, хоча б на мить, приховувати,
Із хугою концерти грати.
Зустрітись на межі століть,
Відчути долі одкровення.
І в усмішці, хай мимохідь,
Вловить благословення.

МОЯ БАБУСЕНЬКО, над світом праведним
Віра хитається, мов хвиля морська.
І день без втрати стає вже завидним,
І душу не гріє вже тиша сільська.
Моя бабусенько, усе минеться,

Цей хаос космос не переживе.
Ще плетиву рук Ваших світ усміхнеться,
Найзлішого ворога візьме за живе.

ЗАСУМУВАЛОСЬ ЗА скрипучим снігом,
Заіскрилося маминим теплом.
Ялиночка своїм зеленим сміхом
Принесла мрію з втомленим крилом.
На кожній гілці – пам'яті прикраси,
У кожнім блиску прикрасі горять,
Згорають і тихенько гаснуть...
Яке то щастя – Новий рік стрічать!

УТОРОВАНИМ ШЛЯХОМ ідем,
То чому ж спотикаємось, падаєм.
Ніби й мріємо про Едем,
А безвинних телят нагадуєм.
Духу не вистачає, чи що?
Аби прірву в тумані здолати.
Де ж отой незрадливий маяк –
Світло рідної хати?!

Світлана Сарич

Полісся. - № 2/17 січня 2019 р./